

Cukurbietes un dvēseļu vērtība

PREZIDENTS TOMASS S. MONSONS

Pirms vairākiem gadiem bīskaps Marvins O. Aštons (1883–1946), kurš kalpoja par padomnieku prezidējošā bīskapībā, sniedza piemēru, ar kuru es vēlētos padalīties. Ja gribat, iztēlojieties fermeri kopā ar mani, kurš lielā kravas automašīnā, kuras kravas kaste ir pilna ar bietēm, brauc uz cukurbiešu pārstrādes rūpnīcu. Fermerim braucot pa nelīdzenu, dubļainu ceļu, dažas no cukurbietēm izkrīt no kravas mašīnas un paliek ceļa malā. Kad viņš pamana, ka ir zaudējis dažas no bietēm, viņš dod norādījumus saviem palīgiem: „Tajās bietēs, kuras ir izkritušas, ir tikpat daudz cukura kā pārējās. Atgriezīsimies un savāksim tās!”

Šajā stāstā minētās cukurbietes attēlo šīs Baznīcas locekļus, par kuriem mēs, kas esam aicināti kā vadītāji, nesam atbildību, un tās bietes, kas ir izkritušas no kravas automašīnas, attēlo vīriešus un sievietes, jauniešus un bērnus, kas kaut kāda iemesla dēļ ir kļuvuši neaktīvi Baznīcā. Pārfrazējot fermers izteikumu attiecībā par bietēm, par tām dvēselēm, kas ir dārgas mūsu Tēvam un mūsu Skolotājam, es teiktu: „Tie cilvēki, kas ir atkrituši, ir tikpat vērtīgi kā pārējie.“

Atgriezīsimies un atvedīsim tos!”

Šajā brīdī, šodien daži no viņiem ir kļuvuši neaktīvi, jo tos ir aizrāvuši pasaulīgi uzskati. Citi ir kļuvuši neaktīvi grūtību dēļ savā dzīvē. Vēl citi ir iekļuvuši grēku virpulī.

Tam tā nav jābūt. Mums ir mācības par patiesību. Mums ir dažādas Baznīcas programmas. Mums ir nepieciešamie cilvēki. Mums ir spēks. Mūsu misija nebeidzas ar sapulču apmeklēšanu. Mūsu darbs ir glābt dvēseles.

Mūsu darbs: glābt dvēseles

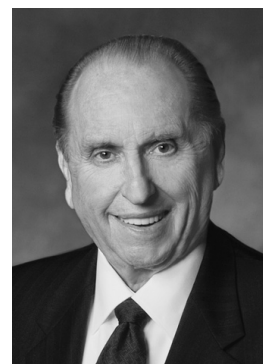
Tas Kungs uzsvēra katra vīrieša vai sievietes, jaunieša vai bērna vērtību, kad Viņš paziņoja:

„Dvēseļu vērtība ir liela Dieva acīs. . . .

Un ja būs tā, ka jūs strādāsiet visas savas dienas, piesaucot grēku nožēlošanai šos ļaudis, un atvedīsiet kaut vienu dvēseli pie Manis, cik liels būs jūsu prieks ar viņu Mana Tēva valstībā!

Un tagad, ja jūsu prieks būs liels ar vienu dvēseli, ko jūs būsit atveduši pie Manis Mana Tēva valstībā, cik liels būs jūsu prieks, ja jūs atvedīsiet daudzas dvēseles pie Manis!“ (M&D 18:10, 15–16).

Atcerieties, ka jums ir tiesības uz mūsu

Tēva svētībām šajā darbā. Viņš nav jūs aicinājis šajā privilēģētajā aicinājumā, lai jūs darbotos vienatnē bez vadības, bez ticības panākumiem. Tieši otrādi, Viņš zina jūsu prasmes, Viņš saprot jūsu nodošanos, un Viņš pārvērtīs jūsu iedomāto nepiemērotību par izteiktu spēku. Viņš ir apsolījis: „Es iešu jūsu vaiga priekšā. Es būšu pie jūsu labās rokas un jūsu kreisās, un Mans Gars būs jūsu sirdīs, un Mani eņģeļi jums apkārt, lai jūs atbalstītu“ (M&D 84:88).

Sākumskolas vadītājas, vai jūs pazīstat bērnus, kuriem jūs kalpojat? Jauno Sieviešu vadītājas, vai jūs pazīstat savas jaunās sievietes? Ārona priesterības vadītāji, vai jūs pazīstat jaunus vīriešus? Sieviešu Palīdzības biedrības un Melhisedeka priesterības vadītāji, vai jūs pazīstat sievietes un vīriešus, kurus jūs esat aicināti vadīt? Vai jūs saprotat viņu problēmas un grūtības, viņu ilgās, centienus un cerības? Vai jūs zināt, cik tālu viņi ir ceļojuši, kādas problēmas tie ir pieredzējuši, kādas nastas viņi ir nesuši, kādas bēdas viņi ir pārcietuši?

Es mudinu jūs sniegties pēc tiem, kam jūs kalpojat, un mīlēt viņus. Ja jūs patiešām mīlat tos, kuriem jūs kalpojat, tad viņi neatradīsies tajā šausmīgajā „Nekad, nekad zemē“ — kur viņi *nekad* nav rūpju objekts, *nekad* nav nepieciešamās palīdzības saņēmēji. Tā varētu nebūt jūsu privilēģija atvērt pilsētas vārtus vai pils durvis, bet patiesa laime un ilgstošs prieks pie jums un pie katra, kam jūs kalpojat, nāks tad, kad jūs sniegsieties pēc viņiem un ietekmēsiet viņu dzīvi.

Mācības, kas paliek sirdī uz mūžu

Ja gadās, ka zaudējat drosmi savās pūlēs, atcerieties, ka dažreiz Tā Kunga laika grafiks nesakrīt ar mūsu grafiku. Kad pirms vairākiem gadiem es biju bīskaps, viena no jauno sieviešu biedrības vadītājām Džesija Koksas, atnāca pie manis un teica: „Bīskap, es esmu cietusi neveiksmi!“ Kad es jautāju, kāpēc viņai ir šāda sajūta, viņa teica: „Es nevarēju panākt to, ka kaut viena no manām meitenēm apprecētos templī, kā to būtu izdarījusi laba skolotāja“ Es centos darīt visu, kas manos spēkos, bet acīmredzot tas nebija pietiekami.“

Es centos mierināt Džesiju, sakot viņai, ka es kā viņas bīskaps zinu, ka viņa ir izdarījusi visu, ko varēja. Un, kad es gadu laikā vēroju šīs meitenes, es redzēju, ka beigu beigās katra no viņām tika saistīta templī. Ja nodarbība paliek sirdī uz mūžu, tad tā nav zudusi.

Vērojot tādus uzticīgus kalpus kā Džesija Koksas, es

esmu mācījies, ka katrs vadītājs, kalpojot mūsu dižā un labā Gana vadībā, var būt patiešs gans, kam ir dota privilēģija vadīt, uzmundrināt un rūpēties par tiem, kas zina un mīl Viņa balsi (skat. Jāņa 10:2–4).

Meklējot noklidušo avi

Es gribētu dalīties vēl kādā pieredzē, kura man ir bijusi kā bīskapam. Kādu svētdienas rītu es ievēroju, ka Ričards, viens no mūsu priesteriem, kurš reti apmeklēja sanāksmes, kārtējo reizi nebija atnācis uz priesterības sapulci. Es pametu kvorumu sava padomnieka aizgādībā un devos uz Ričarda mājām, lai to apciemotu. Viņa māte teica, ka viņš strādā vietējā autoservisā, remontējot automašīnas. Es braucu uz autoservisu, lai uzmeklētu Ričardu, bet visur izmeklējoties nevarēju viņu atrast. Pēkšņi es saņēmu iedvesmu cieši ielūkoties vecmodīgajā remontbedrē, kas atradās blakus ēkai. Tumsā es varēju redzēt spīdam divas acis. Es dzirdēju Ričardu sakām: „Jūs mani atradāt, bīskap! Es kāpu ārā.“ Sarunājoties ar Ričardu, es pateicu viņam, cik ļoti viņš mums pietrūkst un cik ļoti viņš mums ir vajadzīgs. Man izdevās panākt, ka viņš apņemas apmeklēt sanāksmes.

Viņa aktivitāte Baznīcā ievērojami pieauga. Viņš un viņa ģimene beigu beigās pārcēlās, bet divus gadus vēlāk es saņēmu uzaicinājumu uzstāties Ričarda bīskapijā, pirms viņa došanās prom misijā. Tajā dienā savā runā Ričards teica, ka viņa dzīves lūzuma punkts bija tad, kad viņa bīskaps atrada viņu slēpjamiem remontbedrē un palīdzēja viņam atkal kļūt aktīvam Baznīcā.

Mani dārgie brāļi un māsas, tā ir mūsu atbildība, pat svēts pienākums sniegties pēc visiem tiem, kuru dzīves mēs esam bijuši aicināti ietekmēt. Mūsu pienākums ir vest viņus uz celestiālo Dieva valstību. Vienmēr atcerēsimies, ka vadības mantija nav komforta apmetnis, bet gan atbildības apmetnis. Sniegsimies pēc tiem, kuriem ir vajadzīga mūsu palīdzība un mīlestība, lai izglābtu viņus.

Gūstot panākumus, padarot sievieti vai vīrieti, meiteni vai zēnu atkal aktīvu Baznīcā, mēs atbildēsim uz sievas, māsas vai mātes dedzīgu lūgšanu, mēs palīdzēsim piepildīt vīra, brāļa vai tēva lielāko vēlēšanos. Mēs godāsim mīlošā Tēva norādījumus un sekosim paklausīgā Dēla piemēram (skat. Jāņa 12:26; M&D 59:5). Mūsu vārdus mūžīgi godās tie, kurus mēs sasniedzam.

Ar visu savu sirdi es lūdzu, lai mūsu Debesu Tēvs mūs vienmēr vadītu, kad mēs tiecamies kalpot un izglābt Viņa bērnus.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti daži piemēri:

1. Ģimenei ar maziem bērniem nolasiet sadaļu „Meklējot klīstošo avi“. Palūdziet bērniem aprakstīt to, kā Ričards varēja izskatīties, kad viņš atradās remontbedrē. Tad palūdziet viņiem aprakstīt to, kā Ričards varētu izskatīties kā misionārs. Pajautājiet ģimenei: „Kāpēc, jūsu prāt, bija svarīgi, ka bīskaps meklēja Ričardu?“ Nobeidziet tikšanos, izlasot Mācība un Derības 18:10, 15–16.

2. Sākot mācību stundu, nometiet uz zemes dažas monētas. Pajautājiet: „Vai man būtu svarīgi pacelt monētas? Kāpēc?“ Paceļot monētas, paskaidrojiet, ka cilvēkiem piemīt nesalīdzināmi lielāka vērtība nekā monētām. Pastāstiet stāstu par cukurbietēm. Pajautājiet, kā mēs varam palīdzēt „sniegties un ietekmēt dzīvi“, lai cilvēkus atkal padarītu aktīvus Baznīcā.